

Hol vagytok ó szemeim, kik oly áldottnak véltetek egy arcot?
És hol vagy ó csodálatos fülem is, amely oly hegyes lett,
mint a számáré valamely édes-bús nevetéstől?
S hol vagytok fogaim, ti vérengzők, kiktől felserkent nemcsak
a számóca, de az annál duzzadtabb és pirosabb ajak is?
S hol vagy te mellemnek oly irtózatossal dalolása?

S hol a kín és hol az áldás, amelyet most hiába keresek
eszélős utaimon, görbe bottal a kezemben?
Loholni bolondúl? Kergetni az őzet, az őzlábút s utána ledőlni,
suttogni, nem is neki, de a holdnak...
Holmi rejtelmekről, amelyeket senki sem érthet egészen
s amelyeknek zaklatott boldogság mindenkor a neve...
Hol vagytok ti mozgalmak és fekete átkok? Örök sietés?
Hol a mohó száj s hol a nevetésem?
Úristen, hol a nevetésem s a tárgyaltan zokogás is:
Mikor döngő hajnalodások vértelen messzeségei! hányszor
Leborúltam a sötétben elétek!
Hallgass rám oh ifjúság. Volt egy öreg görög egykor
Ki felemelte két kezét, mint a szobor s az ifjúságát visszakövetelvén
Mondott aiszchyloszi átkot arra, aki tette, hogy így meg kell
az embernek öregedni.
Félig vakon állt a hegyen, csupa sugárzásba merülve,
– ősz haját verte a szél is
S pislá szeméből könnyei hulltak az Istenség magasztos lába elé.
S mégis szava döngött, szavától megállt a malom,
megrendültek a dombok
S az öt éves kos is felemelte rá a fejét. – – Ámde az Istenség
Nem nézett rá, nem felelt akkor az öregnek.
Sírt az Istenség. Mert, mintha dobokat vernének a fülébe,
tompá dob
S erre felelné a hegyomlás s e hegyomlásnak felelné a tenger...
Oly nagygyá nőtt meg előtte s oly szentté az öregség ősi nyomora.
Mert hisz ott állt ő már önnön sírja előtt s még mindig
pörölve a széllal
S még egyszer hangoztatni akarván igazát, mielőtt elomolna...

S aztán hát elment persze, – csend lett végül is e vidéken.
De a szívében is csupa csend volt már akkor, el ne feledjük
s egy másik, még nagyobb figyelem...

S a feje körül tompa derengés.

Kategória: Talált vers
Denumire autor: Füst Milán

Látó Szépirodalmi Folyóirat